

Stavba rodinného domu bez ohledu na jeho konstrukční systém je natolik živou událostí, že se jen výjimečně obejde bez nějakého problému nebo komplikace. V případě Majky a Ivana, kteří čtvrtým rokem obývají srub v Přírodním parku Velkopopovicko, se ale nic takového neudálo. Na svého dodavatele pějí oslavné ódy a vzpomínají na něj doslova s láskou. Jak sami říkají, prošlapal jim cestičku k vysněnému bydlení.

Prošlapanou *cestičkou*

Připravil Michal Babor • Foto Martin Zeman

Kameny do opěrné zídky pocházejí přímo z pozemku, bagr je vydobyl z půdy při výkopových pracích základů, jímky a zásobníku dešťové vody

NÁVŠTĚVA

Prodloužit zastřešení terasy doporučil projektant, který upravoval typový projekt, a majitelé jsou mu za tuto radu vděční, protože je tu v létě příjemný stín, nezafoukává sem déšť ani nepadá sníh

Na dřevo, ze kterého je postaven jejich srub, se byli majitelé podívat ještě v době, kdy rostlo v podkrkonošském lese. Lesník spolupracující s dodavatelem je dokonce lesem provedl a vysvětlil, proč se kácí v zimě a ve vyšší nadmořské výšce

Ve vlastní režii

Když se sympatických majitelů ptáme na to, jak probíhala stavba, dostaneme jen stručnou odpověď: „Úplně v klidu, výbor-

ná parta šikovných tesařů tady asi měsíc bydlela v maríngotce, my jsme se jen občas přijeli podívat, jak jim dům roste pod rukama.“ Stejně hladce vznikla i základová deska, kterou si srubaři převzali bez jediné výtky, a štěstí měli majitelé také na dodavatele ostatních řemesel, protože srub si objednali ve stadiu k dokončení: „Měli jsme zastřešenou stavbu s osazenými okny a dveřmi, na ostatní práce jsme si vždy sehnali řemeslníky nebo firmu z okolí,“ vysvětluje Ivan.

Leckdo by mu mohl závidět, protože právě dodávka hrubé stavby a dokončování po řemeslech bývá nejsložitějším způsobem stavby rodinného domu. Tady osud ale žádné hororové scénáře nepsal, možná i díky pozitivní energii, která prýští nejen z obou majitelů, ale i ze zdejšího kraje. Ivan to nakonec potvrzuje: „Od té doby, co jsme se nastěhovali, klidně a tvrdě spím, zdají se mi barevné sny. Nic lepšího jsem si nemohl přát.“ ●

Majka pochází ze zdejšího regionu, Ivan je sice Pražák, ale v dětství žil kousek odsud, na břehu Sázavy. Není tedy náhodou, že pozemek pro svůj nový dům hledali právě tady, na dosah hlavního města, kde Majka stále ještě pracuje, ale přesto tak daleko, aby sem ruch velkoměsta nedolehl ani v přeneseném smyslu slova. Vesnička, kde končí silnice, leží v údolí obklopeném lesy, loukami a pastvinami, a když sem oba zavítali na kole, věděli, že právě tady si chtějí užít zaslouženého odpočinku.

„Náš pozemek býval zahradou a zdálo se nám téměř jako zázrak, že byl na prodej,“ začíná vyprávět Ivan, „sice je velmi malý, má asi jen pět set čtverečních metrů, není tu kanalizace ani vodovod, ale krásné okolí, výhledy a ticho rozhodly. Navíc jsme už předem věděli, že chceme srub stavěný kanadskou technologií, a sem by se podle nás hodil.“

Jejich názor ale nesdílili úředníci z odboru životního prostředí. Srub nejprve kategoricky odmítli, nicméně po určité době se nechali logickými argumenty přesvědčit. Určili několik podmínek, které nebylo obtížné dodržet – například sklon střechy nebo barvu střešní krytiny: „To nás trochu překvapilo, protože střechy ve vesnici jsou vesměs pestré, ale byl to přijatelný kompromis za to, že si budeme moci splnit svůj sen.“

Problémy neexistují, člověk je problém

V té době už měli vyhlédnutého nejen dodavatele, ale také projektanta. „Projektování bylo velmi plodné a pro nás hodně přínosné. Zvolili jsme totiž typový projekt z nabídky dodavatele a spolu s projektantem jsme ho ještě upravovali podle vlastních představ. Na jeho doporučení jsme prodloužili zastřešení terasy, na které se dnes dá díky tomu sedět i za deště nebo za odpoledního horka,“ chválí si Ivan.

Aby si ověřili, že bydlení v masivní dřevostavbě je skutečně takové, jak o něm četli, strávili prodloužený víkend ve sruhu v Janských Lázních. Rozhovor s jeho majitelem přispěl k tomu, že se rozplynuly i poslední pochyby: „Netlačil nás čas, měli jsme kde bydlet, navíc jsme v té době ještě oba chodili do práce, takže jsme nechtěli nic uspěchat. I dodavatele jsme vybírali poměrně pečlivě a štěstí nám v tomto směru vůbec přálo, protože také při zajišťování řemesel jsme se setkali jen s profesionálním přístupem a perfektně odvedenou prací.“ Nebýt dodavatele, nemusel nakonec stát ani tento dům. Při zajišťování hypotéky se totiž ukázalo, že srub je pro banku velký problém, protože jeho výroba a zkušební montáž, které už je třeba financovat, neprobíhají na pozemku žadatele o hypotéku, ale ve výrobní hale firmy. Na radu dodavatele se ale Majka s Ivanem obrátili na jinou pobočku téže banky, kde už několik jeho předchozích klientů o hypotéku úspěšně žádalo, a problém byl vyřešen. „Vždycky záleží na lidech, ve skutečnosti vlastně ani žádný problém neexistoval,“ konstatuje Ivan.

Kdo TU BYDLÍ

Přestože je Ivan již v důchodovém věku, baví se provázením návštěvníků Velkopopovického pivovaru, který má za kopcem. To aby přišel trochu mezi lidi, jinak by se prý ze sruhu nehnul – tak nadšený je nejen z domu, ale i z jeho okolí, o němž dokáže dlouze vyprávět. Nemá rád život podle pravítka, a tak mu dům z opracovaných kmenů dokonale vyhovuje, žádný nedostatek na něm nevidí. Žena však není nikdy spokojena, a tak se z Majčiných úst dozvídáme, že v přízemí by se hodila ložnice (dá se to ale v případě nouze zachránit válemdou pod schodištěm), v ložnici by byl pěkný malý balkonek, protože je odtud krásný výhled na středočeské vrchy, a lepší než kamna by byla kachlová pec. A ještě keramický dřez, malované vypínače a jezírko na zahradu... To všechno ale tak trochu v nadsázce, protože skutečné přání má Majka jen jedno: odpracovat ještě pár let a pak už si jen užívat bydlení v krásném domě uprostřed přírody.

Zařízení obytného prostoru ve stylu
babičkovského bydlení je příjemné a útulné.
Kuchyňskou linku si Majka navrhla sama
včetně barvy dřeva, obkladu a detailů

Úložné prostory v půlštoku a půda nad celým podkrovím – místa pro sezónní věci není nikdy dost

Na sádkartonových stropěch, přestože jsou pracnější na instalaci, Majka trvala, bála se, aby interiér nebyl příliš tmavý a aby si nepřipadala jako na chatě. Výsledek předčí očekávání: interiér působí vzdušněji a stropy odrážejí více světla

Do srubového domu patří schodiště z masivního dřeva. Prostor pod ním se dá v případě nouze využít pro umístění lůžka

Komentář DODAVATELE

S Majkou a Ivanem se od našeho prvního společného setkání spolupracovalo úžasně. Pokud je někdo jasně přesvědčen, že život ve srubu dává energii a pozitivní mysl, nemůže se spolupracovat jinak než báječně. Ze srdce jim přeji nekonečně šťastných let strávených na tak krásném místě, kde srub stojí, a ať je v životě provází pohoda a klid.

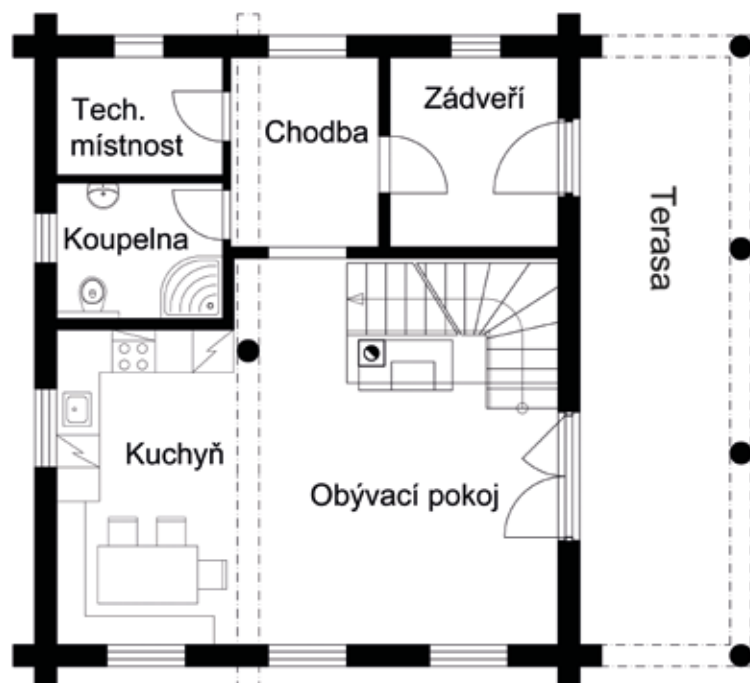
Pavel Haniš

Haniš srubové domy s.r.o.

Krbová kamna nejsou jen na efekt, v zimě účinně dotápějí a alespoň pro Ivana suplují televizi, protože pohled do plamenů je pro něj mnohem větším zážitkem

1. NP

TECHNICKÉ ÚDAJE

Zastavěná plocha: 80 m²

Užitná plocha: 128 m²

Konstrukční systém: srubová konstrukce ze smrkové kulatiny, podélný W spoj s pamětovou páskou a výplní minerální vatou, spáry tmelené

Venkovní nátěr: impregnační olej Delta Hydrostop Plus, dub světlý

Vnitřní nátěr: podlahový tvrdý olej Kreidezeit
Izolace střeby: minerální vata

Vytápění: podlahové elektrické kabely v přízemí, v patře přímotopy; krbová kamna; roční náklady na veškerou elektřinu cca 30 000 Kč

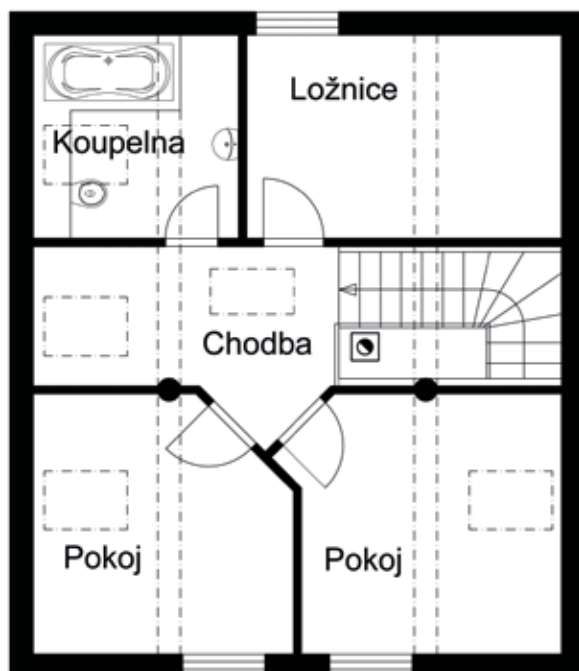
Úprava typového projektu: Daniel Vlček

Realizace hrubé stavby:

Haniš srubové domy s.r.o., www.srubovedomy.cz, 2014

Než jsme se nastěhovali, nechali jsme dům celou zimu a léto „stát“ – pomalu vysehnul a tolik nepraskal, přesto si asi o 15 centimetrů sednul.

2. NP

Také koupelna v podkroví je vybavena nábytkem z masivního dřeva

